

Arrest

nr. 241 262 van 21 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Hundelgemsesteenweg 275
9050 LEDEBERG**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 februari 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verwerende partij geeft in haar nota met opmerkingen het volgende feitenrelaas weer:

“Verzoeker werd op 29.10.2019 door de politie van Aalter aangetroffen in onwettig verblijf terwijl hij inbreuken pleegde op de Strafwet.

Op 30.10.2019 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van bendevoorming en strafbare deelname aan een vereniging.

Op 27.02.2020 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van 1 jaar, met een gedeeltelijk uitstel voor wat de duur van de voorlopige hechtenis overstijgt.

Op 27.02.2020 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering onder een bijlage 13septies, alsook kreeg hij een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Het inreisverbod betreft de thans bestreden beslissing. Verzoeker werd op 10.03.2020 gerepatrieerd naar Kosovo.”

Dit feitenrelaas is correct en vindt steun in het administratief dossier.

1.2. De bestreden beslissing is de beslissing van 27 februari 2020, met kennisgeving diezelfde dag, tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. De motieven luiden als volgt:

“(…)

INREISVERBOD Aan de Heer: Naam: K. Voornaam: E. Geboortedatum: 26.08.1987 Geboorteplaats: V. Nationaliteit: Kosovo Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. Ondanks het feit dat betrokkene aan het gerecht heeft voldaan, wordt hem/haar een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerecht heeft betrokkene de mogelijkheid de opschorting van de uitvoering van onderhavig verbod te vragen. De beslissing tot verwijdering van 27.02.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod. REDEN VAN DE BESLISSING: Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: □ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of, □ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht tijdens een verhoor door de Politie van Aalter ingevuld op 29.10.2019 en heeft verklaart sinds 24 of 25 oktober 2019 in België te zijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan deelname aan een vereniging van misdadigers, feit waarvoor hij op 27.02.2020 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 1 jaar (uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft). Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van de feiten waarvan betrokkene wordt verdacht, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd. Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht tijdens een verhoor door de Politie van Aalter ingevuld op 29.10.2019. Hij is sinds 24 of 25 oktober 2019 in België, op familiebezoek. Hij verklaart geen duurzame relatie te hebben in België. Hij heeft geen gezondheidsproblemen en blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet te vrezen gezien hij verklaart geen internationale bescherming te hebben gevraagd op het Schengengrondgebied. Wel verklaart hij te willen terugkeren naar Frankrijk. Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot een 2de vragenlijst hoorplicht getekend 04.11.2019. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

“(…)”

1.3. Verzoekende partij werd gerepatrieerd naar Kosovo op 10 maart 2020.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), alsook van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“2.3. NOPENS DE Nietigverklaring 2.3.1. BETREFFENDE HET OPLEGGEN VAN HET INREISVERBOD AN SICH 1. De bestreden beslissing betreft een inreisverbod van 3 jaar en vindt zijn wettelijke grondslag in de afwezigheid van termijn waarmee het aan verzoeker tezelfder tijd betekende bevel om het grondgebied te verlaten bekleed is. Samenvattend is de Staatssecretaris van oordeel dat verzoeker een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde. 2. Voor wat betreft het verlenen van een termijn beschikt de Staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid; krachtens art. 74/14 Vreemdelingenwet kan (in fine) de termijn worden beperkt tot een "periode tussen 0 en 7 dagen". De beslissing tot verwijdering dient m.a.w. steeds een termijn van 30 dagen te bepalen, behoudens in de welbepaalde en welomschreven (limitatief bepaalde) hypothesen van § 3 van art 74/14 Vreemdelingenwet. Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185; zie ook het arrest van uw Raad dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ II, zie p. 7 en 8) De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071). In hetgeen volgt, zal worden aangetoond dat de (feitelijke en juridische; grondslag voor het inreisverbod, nl. de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten, in toepassing van art. 74/14 Vreemdelingenwet, gebrekkig gemotiveerd is. a. Nopens het vermeend gevaar voor de openbare orde 1. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft daarnaast als wettelijke grondslag art. 7, alinea 1, 3° Vreemdelingenwet: "verzoeker wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden". De afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten (en het daaruit voortvloeiende inreisverbod voor een periode van 6 jaar) is gesteund op art. 74/14 §3, 3° Vreemdelingenwet: "verzoeker is een gevaar voor de openbare orde". De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn. Er wordt in casu enkel verwezen naar de opmaak van één enkel PV, dat bovendien amper wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Het weze duidelijk, na het verhoor bij de politiediensten, dat een voorleiding niet aan de orde was en dat een aanhouding absoluut niet noodzakelijk was. De motivering van de bestreden beslissing kan in casu niet als afdoende worden beschouwd; de motivering bevat onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of door haar gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden. 2 Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd, (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa t/ Griekenland). Enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich geen motivering, (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28) Dat voormelde arrest betrekking heeft op een andere zaak (en andere feitelijkheden) (cfr. het UDN-arrest dd. 30 december 2014) doet uiteraard geen afbreuk aan de relevantie van de interpretatie van de notie "openbare orde" door het Hof van Justitie voor huidige zaak; de notie "openbare orde" (en de interpretatie ervan) is een algemene notie (c.q. interpretatie) welke niet afhankelijk is van de omstandigheden van de ene of andere zaak, maar een algemene reikwijdte heeft. 3. In casu liggen m.a.w. onvoldoende feitelijke gegevens voor welke toelaten te stellen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen; uit de loutere veroordeling van verzoeker kan niet ipso facto worden afgeleid dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou opleveren. De Staatssecretaris kan uiteraard wel een feitelijke beoordeling maken op grond van het (loutere) feit dat verzoeker veroordeeld werd voor een strafbaar feit, maar zulks ontslaat hem niet van de verplichting om

te motiveren waarom uit deze veroordeling een gevaar voor de openbare orde wordt afgeleid in hoofde van verzoeker. De Staatssecretaris kan zich niet beperken tot de automatische koppeling van het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling aan een gevaar voor de openbare orde. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28) De loutere verwijzing naar een strafrechtelijke vormt m.a.w. geen afdoende motivering terzake het gevaar dat verzoeker zou betekenen voor de openbare orde, aangezien enkel op grond hiervan niet kan worden beoordeeld of verzoeker door zijn persoonlijke gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen). Anders oordelen zou betekenen dat het uitgangspunt van de Staatssecretaris erin bestaat dat elke persoon die wordt veroordeeld, ipso facto ook een recidivist is; voor een zulke redenering bestaat geen enkele grondslag, noch juridisch, noch logisch. In casu zijn deze indicaties niet aanwezig, minstens worden deze niet veruitwendigd in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier.

4. Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624) Waar de Staatssecretaris o.g.v. het bestaan van één enkel PV, zijnde een eenmalige aanvaring met de politiediensten, besluit dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, en daarbij nalaat een concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens, ligt een schending van de materiële motiveringsverplichting voor.

2.3.2. BETREFFENDE DE DUUR VAN HET INREISVERBOD

L Schending van de formele motiveringsverplichting (ondergeschikt materiële motiveringsverplichting) iuo. Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet 1. Bovendien maakt de opgelegde (maximum)duur niet het voorwerp uit van een pertinente motivering. De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071. In de bestreden beslissing wordt bijzonder beperkt gemotiveerd waarom aan verzoeker een inreisverbod wordt gegeven voor de termijn van 3 jaar: opnieuw wordt verwezen naar de administratieve voorgaanden van verzoeker om te besluiten tot een risico op onderduiken, alsook naar het vermeend gevaar voor de openbare orde omdat verzoeker betrokken was in een strafrechtelijk onderzoek naar een cannabisplantage.

2. Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval en stelt een maximumtermijn van 3 jaar voorop. "Art. 74/11. § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : (...)" Dit houdt derhalve in dat de duur van het inreisverbod kan variëren van 1 dag tot 3 jaar. Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wei integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185) Deze visie werd reeds eerder bijgetreden door uw Raad bij arrest dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ II, zie p. 7 en 8) Eveneens heeft uw Raad reeds besloten dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze handelde door een inreisverbod op te leggen voor de duur van de maximumtermijn zonder enig onderzoek naar of specifieke motivering omtrent de specifieke omstandigheden van het geval (RvV 19 februari 2014, nr. 119120).

3. In casu is de motivatie manifest gebrekkig; zoals reeds eerder uiteengezet wordt het bestaan van een gevaar voor de openbare orde afgeleid uit het enkele feit dat betrokkene eenmalig strafrechtelijk werd veroordeeld, waar duidelijk bleek dat hij met de effectieve organisatie en het opzetten van de plantage niets te maken had. Verwijzen naar het vermeend gevaar voor de openbare orde is dan ook een bijzonder gebrekkige motivering, en geenszins het opleggen van de duur van 3 jaar.

2.4. NOPENS DE SCHORSING Het inreisverbod ontnemt verzoeker de kans na een vertrek uit België terug te keren, en ontzegt aan verzoeker de mogelijkheid om zijn leven in België voort te zetten. Zulks impliceert een moeilijk te herstellen ernstig nadeel."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, hetzij de formele motiveringsplicht, is onder meer vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (en ook in artikel 62 van de Vreemdelingenwet). Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij weet dat de beslissing is genomen in toepassing van dit artikel. Ook de feitelijke overwegingen zijn weergegeven. De bestreden beslissing verduidelijkt dat de verzoekende partij een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel, voor wat de voorhechtenis overtreft, heeft opgelopen als gevolg van een correctionele veroordeling voor het misdrijf "*deelname aan een vereniging van misdadigers*" (correctioneel vonnis van 27 februari 2020). De verzoekende partij is illegaal België binnengekomen. De verzoekende partij heeft niet getracht haar verblijf op wettelijke wijze te regulariseren. Zij heeft niet meegewerkt met de overheden. Door de ernst van de feiten wordt de verzoekende partij geacht de openbare orde te schaden. Bovendien twijfelde de verzoekende partij niet om illegaal in België te verblijven en om de openbare orde te schaden zodat de duur van drie jaar proportioneel is. Het met de bestreden beslissing gepaard gaande bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13*septies* voorziet geen termijn van vrijwillig vertrek.

Deze motieven zijn afdoende.

Zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoekende partij houdt voor dat de bestreden beslissing niet voldoende precies en volledig is, maar laat na aan te duiden welke dienstige elementen zouden ontbreken.

Dit onderdeel is ongegrond.

2.3.1. De verzoekende partij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 74/14 en 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3.2. In eerste instantie merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet op dienstige wijze kan beroep doen op artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel heeft betrekking op beslissingen tot verwijdering, en dus niet op de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij geen beroep heeft aangetekend tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 27 februari 2020, aan de verzoekende partij ter kennis gegeven diezelfde dag. Deze beslissing is bijgevolg definitief. De grieven gericht tegen dit bevel van verwijdering zijn niet dienstig.

2.3.3. De verzoekende partij bekritiseert het motief in de bestreden beslissing dat stelt dat zij door haar gedraging geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Zij verwijt de bestreden beslissing enkel te verwijzen naar de opmaak van één enkel "PV" dat amper wordt toegelicht in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing niet verwijst naar een "PV" maar naar de correctionele veroordeling van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 27 februari 2020. Deze grief berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende gegevens kent om te besluiten dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor het schaden van de openbare orde. Een verwijzing naar het correctioneel vonnis is niet afdoende.

Deze redenering kan in dit geval niet gevolgd worden. De motieven hierover in de bestreden beslissing luiden:

"Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan deelname aan een vereniging van misdadigers, feit waarvoor hij op 27.02.2020 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 1 jaar (uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft). Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van de feiten waarvan betrokkene wordt verdacht, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat zij de motieven van het correctionele vonnis niet kent. Uit het administratief dossier blijkt dat de feiten recent zijn: de interceptie nam plaats op 29 oktober 2019. De verzoekende partij geeft onder de beschrijving van de feiten zelf weer dat het gaat om de voorbereiding van een diefstal met braak. De verzoekende partij werd onmiddellijk in voorlopige hechtenis geplaatst, wat op zich al een aanwijzing is van de ernst van het misdrijf. In het bevel tot aanhouding van 30 oktober 2019 (in het administratief dossier) staat vermeld dat *"uit de elementen van het strafdossier blijken ernstige aanwijzingen dat inverdenkinggestelde samen met de medeverdachten doelbewust naar een woonwijk in Aalter gereden zijn met het oog om diefstallen te plegen, meer bepaald woninginbraken en/of inbraken in voertuigen en dat hij zich met andere woorden schuldig heeft gemaakt aan strafbare bendevorming"*. De verzoekende partij werd op 27 februari 2020 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Gent en heeft haar veroordeling niet betwist. De ernst van het gebeuren kan niet ernstig worden betwist. De bestreden beslissing kon dan ook in dit geval op niet kennelijk onredelijke wijze besluiten dat de verzoekende partij de openbare orde heeft geschaad, minstens geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Dezelfde motieven zijn terug te vinden in het bevel dat met de thans bestreden beslissing gepaard ging. Ook dat bevel liet de verzoekende partij ongemoeid.

De verwerende partij verwijst correct naar dit bevel, dat samen gelezen moet worden met de bestreden beslissing. De Raad gaat akkoord met de opmerking:

"Alleszins, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift motiveert het desbetreffend bevel duidelijk waarom hem een uitvoeringstermijn van 0 dagen wordt opgelegd om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Immers stelt die beslissing expliciet:

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht tijdens een verhoor door de Politie van Aalter ingevuld op 29.10.2019 en heeft verklaart sinds 24 of 25 oktober 2019 in België te zijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan deelname aan een vereniging van misdadigers, feit waarvoor hij op 27.02.2020 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 1 jaar (uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft).

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van de feiten waarvan betrokkene wordt verdacht, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Uit bovenvermelde motivering blijkt duidelijk dat de uitvoeringstermijn van 0 dagen om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op twee juridische motieven, met name artikel

74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet (risico op onderduiken) en artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet (gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid).”

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat moest nagegaan worden of er voldoende indicaties voorhanden zijn dat de verzoekende partij actueel een gevaar voor de openbare orde zou kunnen vormen, stelt de Raad vast dat de gepleegde feiten en het correctioneel vonnis van 27 februari 2020 zeer actueel zijn en de gevangenisstraf is uitgesproken met uitstel, wat een indicatie is dat het gevaar dat de verzoekende partij door haar gedraging kan vormen, niet wordt uitgesloten.

2.3.4. De Raad besluit dat de motieven van de bestreden beslissing correct zijn, dat de feitenvinding juist is en steun vindt in het administratief dossier, dat zij correct werden beoordeeld en dat zij niet kennelijk onredelijk zijn.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zijn niet geschonden.

2.4.1. De verzoekende partij voert ook de schending aan van artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien: (...)”

Voor wat de theoretische inhoud van de formele en materiële motiveringsplicht betreft, verwijst de Raad naar de punten 2.2. en 2.3.1.

2.4.2. In essentie bekritiseert de verzoekende partij de duur van het inreisverbod (drie jaar).

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat het besluit naar het vermeend gevaar voor het schaden van de openbare orde schuilt in haar betrokkenheid in een strafrechtelijk onderzoek naar een cannabisplantage, kan dergelijk motief niet in de bestreden beslissing terug gevonden worden. Deze grief berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Hetzelfde geldt voor de grief die stelt:

“In casu is de motivatie manifest gebrekkig; zoals reeds eerder uiteengezet wordt het bestaan van een gevaar voor de openbare orde afgeleid uit het enkele feit dat betrokkene eenmalig strafrechtelijk werd veroordeeld, waar duidelijk bleek dat hij met de effectie organisatie en het opzetten van de plantage niets te maken had.”

2.4.3. Opnieuw verwijt de verzoekende partij het bestaan van een mogelijke schending van de openbare orde. Het volstaat hiervoor te verwijzen naar het gestelde onder punt 2.3.

In de mate dat de verzoekende partij het risico op onderduiken, zoals vastgesteld, bekritiseert, weerlegt zij niet de volgende vaststelling in de bestreden beslissing:

“Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht tijdens een verhoor door de Politie van Aalter ingevuld op 29.10.2019 en heeft verklaart sinds 24 of 25 oktober 2019 in België te zijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.”

De bestreden beslissing is overigens niet genomen op basis van het risico op onderduiken, motief dat enkel terug gevonden wordt in het gepaard gaande gegeven bevel onder de vorm van een bijlage 13septies van 27 februari 2020, dat niet het voorwerp uitmaakt van het huidig beroep.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet het motief van de bestreden beslissing, dat stelt dat in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering geen termijn is voorzien van vrijwillig vertrek, betwist. Zoals de verzoekende partij stelt, behoort het tot de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de bevoegde minister om te kiezen tussen 1 dag en drie jaar in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. In dat geval dient de gemachtigde van de bevoegde minister te oordelen waarom hij opteert voor de in de bestreden beslissing vastgestelde termijn.

In dit geval stelt de Raad vast dat de duur van het inreisverbod niet willekeurig op maximale wijze is gekozen. De gemachtigde van de bevoegde minister verwijst naar de aard van het gepleegde misdrijf, de actualiteit ervan, het gebrek aan medewerking met de overheden, het zich niet in regel willen stellen met de verblijfswetgeving, het gebrek aan aanmelding bij de gemeente na binnenkomst en naar het gevaar dat de verzoekende partij de openbare orde nog zou kunnen schaden.

Een inreisverbod voor drie jaar is wel degelijk proportioneel aangezien de verzoekende partij niet twijfelde om illegaal in België te verblijven, zij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, een gevaar vormt voor de openbare orde en waar niet blijkt dat de verzoekende partij een duurzame relatie heeft in België. De bestreden beslissing stelt vast, na gehoor in aanwezigheid van een tolk, dat de verzoekende partij geen gezondheidsproblemen heeft en ontkent duurzame banden te hebben in België.

De bestreden beslissing houdt dus rekening met de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij en motiveert op juiste en precieze wijze waarom de duur van het inreisverbod moet bepaald worden op drie jaar. Een willekeurige motivering is niet voorhanden. De verwijzing naar het arrest nr. 127 767 van de Raad is dan ook niet dienstig.

De schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en de schending van de formele en materiële motiveringplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.5. De Raad besluit dat het enig middel in al haar onderdelen, zo ontvankelijk, ongegrond is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN